

ÁI TÌNH - TIÊN BẠC

Hãy quên đi, hãy quên đi,
Cô còn nhắc đến làm gì tên tôi.
Một người cô đã quên rồi
Bây giờ nhắc lại cho tôi thêm buồn.
Nhắc làm chi mỗi tờ vương,
Nhắc làm chi chữ yêu đường mạn nông.
Cho tôi thêm hồ thẹn lờng,
Nhắc làm chi kẻ "hời đông, lạnh tanh"

Nói làm chi tiếng "yêu anh"
Nhắc làm chi chữ chung tình nửa cô.
Tôi là một kẻ giang hồ,
Tôi là một kẻ sống vô gia đình
Tôi là một kẻ phiêu linh
Tôi là một kẻ không tình không duyên
Cũng không chi lúc Kim Tiên
Nhắc làm chi nữa thêm phiền, thêm lo.

Trước kia đã trót hẹn hò,
Thì cô cứ tưởng giũa đờ, nói chời
Nếu ai còn nhắc đến tôi,
Thì cô cứ bảo là người không quen
Việc gì cô ngại chề khen,
Trong tình yêu cũng sang hèn khác nhau
Nếu ai hỏi tại làm sao?
Thì cô cứ trả lời mau như vây
"Lông cô đã trót đắp xây
Đời cô phải sống dây dây cao sang
Ngựa xe lên xuống rộn rãng
Ngoài ra cô chẳng hề màng yêu đường"
Cô không hề có vãn vương
Cô chẳng chi có vãn vương Bạc Tiên
Nếu ai nhắc mỗi tờ duyên
Xưa kia cô đã thề nguyện với tôi.
Thì cô nói chuyện qua rồi
Đời cô làm tưởng rằng tôi sang giàu
Tò tính cô mới đòi trao
Mộng tình cô mới vọt vào lòng mờ
Hoài công cô lường đời chớ
Vì tôi là kẻ Ba đờ nghèo năn
Tò tính tử đó vỡ vang
Tôi và cô liếc lên dưng... phân ly

HOÀI VĂN
Le 25.2.47